

«Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, ... καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι» (Ματθ. 19' 21)

Ἡ Ὁσία Μελάνη, ἡ Ρωμαία¹

† 31η Δεκεμβρίου 439

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἐκκλησία κατατάχθηκε μεταξὺ τῶν ἐπισήμων θεσμῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας (Δ' αἰ.), κάποιες κυρίες τῆς ἀνώτερης ἀριστοκρατίας τῆς Ρώμης, σαγηνευμένες ἀπὸ τὶς διηγήσεις γιὰ τοὺς ἀσκητικούς ἄθλους τῶν Μοναχῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπὸ τὰ φλογερὰ κηρύγματα τοῦ Ἁγίου Ἰερωνύμου², ἀπετάχθησαν τὶς ματαιότητες τοῦ κόσμου γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὴν στενὴ ἀτραπὸ ποὺ ὀδηγῆ στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Οἱ Ἅγιες Ἀσέλλα, Φαβίολα, Μαρκέλλα, ἡ Ἅγία Παῦλα καὶ ἡ κόρη τῆς Εὐστοχία, ἡ Ἅγία Μελάνη ἡ Πρεσβυτέρα καὶ ἡ ἐγγονή τῆς Μελάνη ἡ Νεωτέρα, ποὺ τιμοῦμε σήμερα³, ἐγκατέλειψαν πλοῦτη, δόξα καὶ τρυφηλὸ βίον, γιὰ νὰ ἀφοσιωθοῦν στὴν ἀγαθοεργία καὶ στοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνες, εἴτε στὴν ἴδια τὴν Ρώμη εἴτε στοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ἡ Βαλέρια Μελάνη γεννήθηκε τὸ 383 καὶ σὲ ἡλικία μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν ὑποχρεώθηκε νὰ νυμφευθῆ, παρὰ τὴν θέλησί της, τὸν Πινιανό, ἕναν στενὸ συγγενῆ της. **Μ**όλις ὀλοκληρώθηκε ἡ γαμήλια τελετὴ, πρότεινε στὸν νεαρὸ σύζυγό της νὰ ζήσουν ἐν παρθενίᾳ· μετὰ ἀπὸ ἀρχικὲς ἀντιρρήσεις, ἐκεῖνος τῆς πρότεινε νὰ ἐξασφαλίσουν πρῶτα ἀπογόνους ἀποκτώντας δύο παιδιά, καὶ κατόπιν ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἀρνηθοῦν τὸν κόσμον. **Ἀ**πέκτησαν μία κόρη, τὴν ὁποία ἀφιέρωσαν ἀμέσως στὸν Κύριον. **Κ**αὶ ἐνῶ φαινομενικὰ ζοῦσε

την κοσμική ζωή πλούσιας ἀριστοκράτισσας, ἡ νεαρὴ Μελάνη ἄρχισε ὥστόσο νὰ φορᾷ τρίχινο χιτῶνα κάτω ἀπὸ τὶς μεταξωτὲς ἐσθῆτες καὶ νὰ σκληραγωγεῖται.

Τὸ 403, ἔφερε πρόωρα στὸν κόσμον ἕναν υἱὸ ποὺ πέθανε λίγο ἀργότερα, καὶ ἡ ἴδια γλύτωσε τὸν θάνατο μόνον ἀφοῦ ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχισι τοῦ συζύγου της, ὅτι δὲν θὰ σταθῆ ἐμπόδιο στὸν βαθύτερο πόθο της.

Ἡ γιαγιά της, Μελάνη ἡ Πρεσβυτέρα, εἶχε ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ τὴν προηγούμενη χρονιά, μετὰ ἀπουσία τριάντα ἑπτὰ ἐτῶν, γιὰ νὰ στηριξῆ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἀπόφασί της.

Τέλος, μετὰ τὸν θάνατο τῆς κόρης τους καὶ τοῦ πατέρα τοῦ Πινιανοῦ, οἱ δύο σύζυγοι ἀπελευθερώθηκαν ἀπὸ κάθε δεσμό· ἐγκατέλειψαν τὴν πολυτελεῖ κατοικία τους, ἀποσύρθηκαν σὲ κτῆμα τους στὰ περίχωρα τῆς Ρώμης καὶ ἀφοσιώθηκαν στὴν μέριμνα γιὰ τοὺς ταξιδιωτὲς, τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς φυλακισμένους.

Ἡ Μελάνη ἔφτιαξε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια ἕναν τρίχινο χιτῶνα γιὰ τὸν Πινιανό, καὶ μιμούμενη τὸ παράδειγμα Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος πλούσιος ὦν ἐπτώχευσεν, ὥστε ἐμεῖς μέσα ἀπὸ τὴν πτωχεία του νὰ πλουτίσουμε (βλ. Β' Κορ. ἡ 9), ἄρχισε νὰ ἐκποιῆ τὴν τεράστια περιουσία της, γιὰτι καὶ ἐκείνη καὶ ὁ Πινιανὸς εἶχαν ὄνειρευθῆ, ὅτι ἔπρεπε νὰ περάσουν ἕναν τοῖχο ὑψηλὸ πρὶν διαβοῦν τὴν στενὴ πύλη ποὺ ὁδηγῆ στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τὸ ἐγχείρημα ὅμως δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο: τὰ κτῆματά τους ἀπλώνονταν σὲ ὅλη τὴν Αὐτοκρατορία: στὴν Βρεταννία, στὴν Ἀφρική, στὴν Ἰσπανία, στὴν Ἰταλία, καὶ οἱ ἐπαύλεις τους ἦταν τόσο πολυτελεῖς ποὺ μόνον ὁ Αὐτοκράτορας θὰ μπορούσε νὰ τὶς ἀγοράσῃ.

Ἡ ἀνακατανομὴ τόσο πλούτου ἔθετε σὲ κίνδυνον τὴν ἴδια τὴν οἰκονομία τοῦ Κράτους, καὶ κάποιον συγγενεῖς τους, μέλη σημαίνοντα τῆς Συγκλήτου, ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ὑλοποίησι τοῦ ἐγχειρήματος.

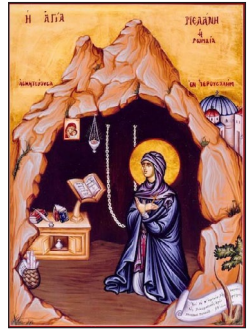
Τελικά, χάρις στὴν παρέμβασι τῆς Αὐτοκράτειρας, ἡ Μελάνη ἀπελευθέρωσε 8.000 δούλους της, δίνοντας στὸν καθένα τρία χρυσὰ νομίσματα· κατόπιν, μὲ τὴν μεσολάβησι ἀνθρώπων ἔμπιστων, δαπάνησε ἀφθονο χρυσὸ σὲ Δύσι καὶ Ἀνατολή: σχεδὸν παντοῦ ἵδρυσεν Ναοὺς καὶ Μοναστήρια· χρυσός, πολύτιμοι λίθοι, σκευὴ καὶ ἀνε-

Ἡ Ὁσία Μελάνη ἡ Νεωτέρα καὶ ἡ Ἁγία Παῦλα.

κτίμητα ύφασματα αφιερώθηκαν στην λατρεία του Θεού· άπέραντες έκτάσεις παραχωρήθηκαν στην Έκκλησία και τὸ προϊόν τῆς πώλησής τους διανεμήθηκε σὲ ἐλεημοσύνες.

Όταν οἱ Γότθοι τοῦ Ἀλαρίχου κατέλαβαν τὴν Ρώμη (410) καὶ ἔσπειραν τὸν τρόμο σὲ ὅλη τὴν Ἰταλία, οἱ δύο σύζυγοι κατέφυγαν, μαζί με ἐξήντα παρθένοὺς καὶ τριάντα Μοναχοὺς, σὴν Σικελία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σὴν Βόρειο Ἀφρική, ὅπου ὀλοκλήρωσαν τὴν ἐκποίηση τῶν περιουσιακῶν τους ἀγαθῶν ἰδρύοντας Μονῆς καὶ συνδράμοντας τὰ θύματα τῆς βαρβαρικῆς εἰσβολῆς.

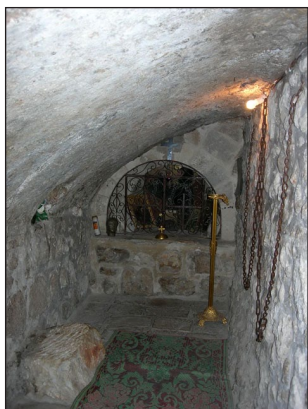
* * *

«**Εἰ θέλεις** τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» (Ματθ. ιθ' 21). Ἀντίθετα ἀπὸ τὸν πλούσιο νέο τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ Μελάνη με χαρὰ ἀποποιήθηκε τὰ πάντα γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριο.

Ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς περιουσίας, ἐπιδόθηκε στὸν στίβο τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων. Ἦταν μόλις τριάντα ἐτῶν καὶ τόσο φλεγόταν ἀπὸ τὸν πόθο γιὰ τὸν Κύριο, ὥστε ὑποτάχθηκε σὲ σκληραγωγία ἀντάξια τῶν πλέον ἔμπειρων Ἀσκητῶν τῆς Ἐρήμου, δίχως νὰ κάνῃ κανένα συμβιβασμὸ μετὰ τὸ πρόσχημα, ὅτι ἀπὸ μικρῆ εἶχε ἀνατραφεῖ μέσα σὴν τρυφή.

Φοροῦσε πάντα ἓναν τρίχινο χιτῶνα καὶ μετὰ ἀπὸ σταδιακὴ ἄσκησι πέρασε ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς της νηστεύοντας πέντε ἡμέρες τὴν ἐβδομάδα καὶ τρώγοντας λίγη τροφή μόνο τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακή. Μόνο μετὰ ἀπὸ ἐπίμονες παρακλήσεις τῆς μητέρας της Ἀλβίνης, ἡ ὁποία τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ, συγκατατέθηκε νὰ καταλύῃ λίγο ἐλαιόλαδο τὶς τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Τροφή της ἦταν ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, οἱ Βίοι τῶν Ἀγίων καὶ τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποία διάβαζε στὰ λατινικὰ καὶ στὰ ἑλληνικά.

Μετὰ σύντομη ἀνάπαυσι δύο ὥρων, ἔμεινε ἄγρυπνη ὅλη τὴν νύκτα καὶ δίδασκε στὶς παρθένοὺς, οἱ ὁποῖες τὴν εἶχαν ἀκολουθήσῃ ὅτι ἡ ἀγνότητα πρέπει νὰ συνδέεται μετὰ τὴν ἀγρυπνία καὶ τὴν διάπυρο προσδοκία τοῦ Νυμφίου. Παρὰ τὸν ὅλο καὶ μεγαλύτερο πόθο της νὰ ζῆ μόνο γιὰ τὸν Θεὸ καὶ νὰ αφιερώνη ὅλο της τὸν χρόνο ἀπερίσπαστη σὴν προσευχή, δὲν μπορούσε νὰ ἀποσυρθῆ σὴν ἡσυχία ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν της ὑποχρεώσεων· ἀφιέρωνε λοιπὸν τὶς ἡμέρες σὲ ἔργα φιλανθρωπίας καὶ σὴν πνευματικὴ καθοδήγησι τῶν

Τὸ Ἀσκητήριον τῆς Ὀσίας
Μελάνης, Ἱεροσόλυμα.

ὑποτακτικῶν της καὶ τὶς νύκτες της μόνο
στὸν Θεό, κλεισμένη σὲ ἓνα εἶδος κιβωτί-
ου, ὅπου δὲν μπορούσε κἄν νὰ ἀπλώσῃ τὰ
πόδια της.

Στὶς ἐπιθέσεις τοῦ δαίμονα τῆς κενοδο-
ξίας ἀντέτασσε τὴν καταφρόνησί της καὶ
καλλιεργοῦσε τέτοιο πνεῦμα πραότητος
πρὸς ὅλους ὥστε στὶς παραμονὲς τοῦ θα-
νάτου της μπορούσε νὰ λέει ὅτι ποτὲ δὲν
ἀποκοιμήθηκε ἔχοντας θυμὸ στὴν καρδιά.

* * *

Μετὰ ἑπτὰ χρόνια στὴν Ἀφρική, μετέβη
στοὺς Ἁγίους Τόπους, μαζί μὲ τὴν μητέρα της καὶ τὸν σύζυγό της,
ποὺ εἶχε πλέον γίνῃ πνευματικὸς της ἀδελφός. **Σ**ταμάτησε στὴν
Ἀλεξάνδρεια γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἅγιο Κύριλλο.

Στὰ Ἱεροσόλυμα, περνοῦσε ὅλες τὶς ἡμέρες στὸν Ναὸ τῆς Ἄνα-
στάσεως, καὶ ὅταν μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα ἔκλειναν οἱ πύλες τοῦ Ναοῦ,
πήγαινε στὸν Γολγοθᾶ καὶ περνοῦσε ἐκεῖ τὶς νύκτες.

Ταξίδευσσε ἐκ νέου στὴν Αἴγυπτο καὶ ἐπισκέφθηκε τοὺς ὀσίους
Ἐρημίτες τῆς Νιτρίας καὶ κατοπιν ἐγκαταστάθηκε στὸ Ὅρος τῶν
Ἐλαιῶν, σὲ ἓνα μικρὸ κελλί ἀπὸ σανίδες, ποὺ εἶχε βάλει ἡ μητέρα
της νὰ φτιάξουν κατὰ τὴν ἀπουσία της. **Ε**γκαταβίωone ἐκεῖ ἐπὶ δε-
κατέσσερα ἔτη (417-431).

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἀπὸ τὰ Θεοφάνια ἕως τὸ
Πάσχα, ἦταν ἐγκλειστη στὸ κελλί της, φορώντας τρίχινο χιτῶνα,
ξαπλώνοντας πάνω σὲ τέφρα καὶ σποδὸ, χωρὶς νὰ δέχεται κανέναν
ἐκτὸς τῆς μητέρας της, τοῦ Πινιανοῦ καὶ τῆς νεαρῆς ἐξαδέλφης της
Παύλας, κόρης τῆς Ἁγίας Παύλας.

Ὁ αὐστηρὸς αὐτὸς ἐγκλεισμὸς δὲν τὴν ἐμπόδιζε ὥστόσο νὰ
ἐπιστᾶ τὴν προσοχή της στὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας. **Ε**τρεφε διά-
πυρο ζῆλο γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Πίστι καὶ μὲ σθένος ἀντιτάχθηκε
στοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Πελαγίου, οἱ ὁποῖοι ἔδιναν ὑπερβολικὴ σημασία
στὸ αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου· ἀκολουθοῦσε τὴν διδασχὴ τοῦ Ἁγίου
Ἱερωνύμου, τὸν ὁποῖο συνάντησε στὴν Βηθλεέμ, καὶ τοῦ ἱεροῦ Αὐ-
γουστίνου, ὁ ὁποῖος ἔτρεφε γιὰ ἐκείνην μεγάλο θαυμασμὸ καὶ τῆς
ἀφιέρωσε τὸ ἔργο του Περὶ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ προπα-
τορικοῦ ἁμαρτήματος (418).

* * *

Όταν έκοιμήθη ή μητέρα της (431), ή Μελάνη έξήλθε από την άπομόνωσι και ίδρυσε στο Όρος των Έλαιών Μοναστήρι, τó όποίο άκολουθοϋσε τó ρωμαϊκό λειτουργικό τυπικό και χάρις στην δραστηριότητα του Πινιανού σύντομα έφθασε να άριθμη ένενήντα παρθένους.

Με άκρα ταπείνωσι, ή Όσία άρνήθηκε να άναλάβη την ήγουμενία· διόρισε Έγουμένη μιαν άλλη Μοναχή, και άρκέστηκε να παρέχη πνευματική διδασκαλία με τούς λόγους και με τó παράδειγμα της βιοτής και των έργων της.

Όπως ó Κύριος, κατέστη και εκείνη διάκονος πάντων και πασών: έπισκεπτόταν κρυφίως και παρηγοϋσε τις άδελφές που άρρώσταιναν και άνελάμβανε τά πλέον ταπεινά διακονήματα. Δίδασκε τις άδελφές να καθαγιάζουν σώμα και ψυχή δια της παρθενίας, τις συμβούλευε να έξασκοϋν άδιάκοπα την βία εκείνη που συνιστά ó Κύριος (Ματθ. ια΄ 12), για να άποκόψουν κάθε ίδιον θέλημα και στο θεμέλιο της ύπακοής να οικοδομήσουν τόν πνευματικό ναό των άρετών. Χρησιμοποιώντας παραδείγματα από τούς Βίους των Πατέρων, τις παρότρυνε να έπιμένουν στόν πνευματικό άγώνα, να επαγρυπνοϋν ένάντια στις παγίδες του πονηροϋ, να συγκεντρώνουν με ζήλο τόν νοϋ τους στην νυκτερινή προσευχή, και κυρίως να έχουν άγάπη μεταξύ τους. «Πάσα άρετή και πάσα άσκησις ματαιία έστι άνευ άγάπης. Ό διάβολος εύκόλως μιμείται πάσας τας άρετας ήμων, και μόνον ή άγάπη και ή ταπείνωσις κατατροπώνουν αυτόν», έλεγε.

* * *

Ό πνευματικός άδελφός της Πινιανός έκοιμήθη τó 432. Τόν έθαψε πλάι στην μητέρα της Άλβίνα, πλησίον του σπηλαιού όπου ó Χριστός είχε προφητεύσει στους Μαθητές Του τόν άφανισμό των Έεροσολύμων, και έγκαταβίωσε έπί τέσσερα χρόνια σ΄ ένα κελλι δίχως κανένα άνοιγμα, τελείως άποκομμένη από τόν κόσμο· κατόπιν άνέθεσε στόν μαθητή και βιογράφο της, τόν Έερέα Γερόντιο, να ίδρύση άνδρóa Μονή, και αυτή άνέλαβε την πνευματική καθοδήγησι των Μοναχών –σπάνια περίπτωσι στα χρονικά της Έκκλησίας.

Ό Τάφος της Όσίας Μελάνης.
Έεροσόλυμα.

Πρός τó τέλος του 436, μετέβη στην Κωνσταντινούπολη μετά από παράκλησι του θείου της, του ισχυροϋ Βολουσιανού,

ποὺ ἐπέμενε στὴν λατρεία τῶν εἰδώλων. Φθά-
νοντας, τὸν βρῆκε σοβαρὰ ἄρρωστο καὶ κατῶ-
θωσε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Πατριάρχου Ἁγίου Πρό-
κλου († Μνήμη: 20ῆ Νοεμβρίου), νὰ τὸν πείσει
νὰ βαπτισθῆ πρὶν πεθάνει.

Μεγάλη ἀναταραχὴ ἐπικρατοῦσε τότε στὴν
Βασιλεύουσα ἐξαιτίας τῆς διαμάχης μεταξὺ
τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ αἰρεσιάρ-
χη Νεστορίου⁴· ἡ Ὁσία Μελάνη ἔδωσε ἀγῶνα
ὑπὲρ τοῦ Ὁρθοδόξου Δόγματος, πρὶν ἐπιστρέ-
ψει ἐσπευσμένα στὴν Μονὴ της στὸ Ὅρος τῶν
Ἐλαιῶν.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος, ἡ Αὐγούστα Εὐδοκία πῆγε νὰ προσκυνήσῃ τοὺς
Ἁγίους Τόπους μετὰ ἀπὸ συμβουλὴ τῆς Ὁσίας Μελάνης, τὴν ὁποία
εἶχε συναναστραφῆ στὴν Βασιλεύουσα καὶ θεωροῦσε σὰν πνευ-
ματικὴ της μητέρα. Πέρα ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας καὶ τὸ
ψυχοφελὲς κλίμα τοῦ Μοναστηριοῦ, ἡ Αὐτοκράτειρα ζήτησε τὴν
συμβουλὴ της γιὰ τὰ πολλὰ ἰδρύματα καὶ τὶς γενναῖες δωρεὰς ποὺ
ἔκανε σὲ Ναοὺς καὶ Μονές.

Ὁ Θεὸς ἐνώτιζε ἀμέσως τὶς δεήσεις τῆς δούλης του ὑπὲρ τῶν
ἀσθενῶν· ἡ Μελάνη, ὅμως, γνωρίζοντας τὶς παγίδες τοῦ δαίμονα
τῆς κενοδοξίας, ἔδινε πάντα σὲ ὅσους ζητοῦσαν τὶς προσευχὲς της
εἴτε λάδι ἀπὸ τὶς κανδηλές ποὺ ἔκαιγαν πάνω στὸν τάφο κάποιου
Μάρτυρος εἴτε ἀντικείμενα ποὺ ἀνῆκαν ἄλλοτε σὲ κάποιον Ὅσιο,
ὥστε νὰ μὴν νομίζουν ὅτι ἡ ἴαση ὀφειλόταν στὴν δικὴ της ἀρετὴ.

* * *

Ἔχοντας διανύσει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν πορεία τοῦ βίου της,
διարκῶς ἐπιζητώντας τὸν Ἐπουράνιο Νυμφίον, ὁ μόνος της πόθος
ἦταν νὰ ἀποδεσμευθῆ ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτὴ γιὰ νὰ βρεθῆ μὲ τὸν Χριστὸ
(Φιλ. α' 23).

Ἀσθένησε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Γέννησης τοῦ
Χριστοῦ στὴν Βηθλεέμ (439)· μόλις ἐπέστρεψε εἰς τὸ Ἱεροσόλυμα,
συγκέντρωσε γύρω της τὶς Μοναχὲς, γιὰ νὰ ἀφήσῃ τὶς πνευματι-
κὲς της ὑποθήκες. **Τὶς** διαβεβαίωσε ὅτι θὰ εἶναι πάντα ἀοράτως πα-
ροῦσα μεταξὺ τους, μὲ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι ἐκεῖνες θὰ τηροῦσαν
πιστὰ τὶς ἐντολὰς της καὶ θὰ κρατοῦσαν πάντα ἐν φόβῳ Θεοῦ τὶς
λαμπάδες τους ἀναμμένους ὅπως οἱ φρόνιμες παρθένας (Ματθ. κε' 1-13)
ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου.

Μετὰ ἀπὸ ἑξὶ ἡμέρας, ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές της στοὺς

Βυζαντινὸ Μηνολόγιο
τοῦ ΙΔ' αἰ.
Βιβλιοθήκη Μπόντλε-
αν (Bodleian Library),
Ἄγγλεια, Ὁξφόρδη.

Μοναχούς, ὄρισε τὸν Γερόντιο Ἠγούμενο καὶ Πνευματικὸ καὶ τῶν δύο Μοναστηριῶν, καὶ κατόπιν ἐκοιμήθη ἡρεμα, λέγοντας: «**Ως** τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο».

Μοναχοὶ ἦλθαν ἀπὸ ὅλες τὶς Μονές, τὶς ἐρήμους καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς ἐσχατιές τῆς Παλαιστίνης, καὶ τέλεσαν ὀλονύχτια ἀγρυπνία· τὴν ὥρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ, τὰ χαράματα, σκέπασαν τὴν σορὸ τῆς με ἐνδύματα, ζῶνες, κουκούλια καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ποῦ εἶχαν λάβει εὐλογία ἀπὸ διάφορους Ὁσίους.

Ἡ Μονὴ τῆς Ὁσίας Μελάνης καταστράφηκε τὸ 614, ὅταν οἱ Πέρσες κατὰκτησαν τοὺς Ἁγίους Τόπους, μέχρι καὶ σήμερα ὁμως τιμᾶται τὸ σπήλαιό τῆς.

1. Ὁνομάζεται ἐπίσης Μελάνη ἢ Νεωτέρα. **Ἐξαιτίας** τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἀκολουθία τῆς ψάλλεται στὶς 30 Δεκεμβρίου μαζί με ἐκείνην τῆς Ἁγίας Ἀνυσίας.

2. Ὁ Ἅγιος Ἱερώνυμος († Μνήμη: 15ῃ Ἰουνίου) ἐγκατέλειψε τὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ τοὺς κύκλους τῶν διανοουμένων τῆς Ρώμης γιὰ νὰ ἀσπασθῆ τὸν Μοναχισμό καὶ νὰ γίνῃ διάπυρος ὑπέρμαχος τοῦ ἀσκητικοῦ βίου. **Σ'** αὐτὸν ὀφείλουμε τοὺς Βίους πολλῶν ἐκ τῶν ἁγίων αὐτῶν γυναικῶν.

3. Οἱ Ρωμαῖες αὐτὲς Ἁγίες δὲν μνημονεύονται στοὺς βυζαντινοὺς Συναξαριστές.

• **Ἡ** Ἀσέλλα († 385) καὶ ἡ Φαβιόλα († 399), οἱ ὁποῖες τιμοῦνται στὴν Δύσι, στὶς 6 Δεκεμβρίου καὶ 27 Δεκεμβρίου, ἀντίστοιχα· ἡ **Ἁγία Παῦλα** καὶ ἡ κόρη τῆς **Εὐστοχία** στὶς 26 Ἰανουαρίου· ἡ **Ἁγία Μαρκέλλα** († 410) στὶς 31 Ἰανουαρίου.

Ἡ Μελάνη ἢ Πρεσβυτέρα δὲν μνημονεύεται οὔτε στὰ Μαρτυρολόγια οὔτε στοὺς Συναξαριστές, ἴσως λόγῳ τῆς τελικῆς τῆς διαφωνίας μετὰ τὸν Ἅγιο Ἱερώνυμο, ἀλλὰ ἐγκωμιάζεται ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸν Παλλάδιο (Λαυσαϊκὴ Ἱστορία, κεφ. 46 καὶ 54).

4. Βλ. Μνήμη τῆς ἐν Ἐφέσῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (9ῃ Σεπτεμβρίου) καὶ Σύναξι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (26ῃ Δεκεμβρίου).

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!*